

RESSÒ DE LA PARAULA

«L'AVUI» DE DÉU (V)

El gual de mitjanit

El títol que acompanya aquest fragment de «l'avui» de Déu està tret d'un capítol del llibre *El poble de Déu en la nit*, d'Éloi Leclerc. En aquesta obra l'autor va seguint l'experiència del Poble de Déu en l'exili de Babilònia i establint un oportú paral·lelisme amb vivències nostres, que avui experimentem com a persones individuals i com a Església.

Segons el nostre parer, «l'avui» de Déu per a nosaltres inclou aquesta nit d'exili amb tot el que això comporta de sofriment i d'esperança.

El centre, el moment més profund del relat és aquest capítol en què l'autor (precisament valent-se de la teologia de l'«avui» perenne de Déu) situa la lluita de Jacob amb Déu mateix. «Lluitar amb Ell» és una tremenda experiència de qualsevol amic de Déu.

Jacob fa passar tots els seus, família, servents, bestiar, a l'altra riba del riu: queda absolutament sol durant tota la nit. Sol i impotent es veu sobtadament atacat per un ésser més fort que ell. El seu «adversari» és ni més ni menys que el Totpoderós. ¿No hauria d'abandonar la lluita reconeixent la seva impotència i acceptar que no té cap mèrit i que, com a criatura i pecador, manca de forces davant Déu? Això seria una temptació. Perquè el mateix Déu s'havia vinculat, obligat, amb el seu Poble, mitjançant la promesa de la Terra Promesa... Arriba l'alba i deixen de lluitar: Déu reconeix que no l'ha vençut, «Ell és derrotat pel seu pro-

pi amor al poble», aquell amor que el va dur a unir-s'hi amb amor indissoluble, com a espòs en Aliança perpètua. Aquesta és la veritable arma en mans de Jacob, que, fins i tot essent malferit, acaba victoriós, gràcies a la seva ferma confiança en aquesta Promesa de Déu.

«L'avui» de Déu també passa per a nosaltres per aquest moment decisiu. Despullats, reconeixem la nostra pobresa real, potser la nostra culpa, i la nos-

tra impotència per a sortir de la crisi. Hi ha un suport, un «agafador» que creiem que evitarà el nostre enfonsament: creure fermament que Déu ens va estimar i ens estima avui, des del moment en què va segellar amb nosaltres l'Aliança Nova i Eterna. El mateix Déu posa a prova les nostres forces: en justícia no ens mereixem la salvació, però lluitem perquè la nostra fe i esperança en la Promesa en surti vencedora.

És una estranya manera de superar la crisi. La societat difícilment ho entendreà. Tanmateix, forma part del cor del Misteri Pasqual, és a dir, de l'esdeveniment de la nostra Salvació. Per tant, una clau fonamental per a travessar totes les crisis, les pors, els fracassos, els pecats, les foscos de la nostra vida.

Una vegada més, les celebracions o vacances de Setmana Santa i Pasqua seran projectades com a evasió compensatòria del sofriment (en la mesura que això sigui possible des del punt de vista sanitari). I, una vegada més, els cristians serem cridats a viure l'alternativa realment alliberadora. Des de la fe tornarem a descobrir la profunditat del sofriment del cor humà, i reviuem l'alegria de la Llum Pasqual, la porta i l'origen de tota esperança.

Avui també Crist continua morint i ressuscitant en nosaltres, en la seva Església.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Amb palmes i rams

Estava anunciat. El Messies seria entronitzat enmig de cants i signes de benedicció: «Beneït el qui ve en nom del Senyor. Ordeneu una processó amb rams fins a les vores de l'altar» (Salm 117,26-17).

Avui es compleix aquesta paraula de l'Esriptura. Però solament en part. No és una processó triomfal sinó pacífica. No és grandiosa sinó humil. No és universal sinó dels petits. No és apoteòsica sinó com un ferment de pacifisme i d'humilitat.

D'aquesta entrada de Jesús a Jerusalem ens en queden tres símbols:

—Un pollí. No un cavall fort i elegant, sinó un pollí. També estava escrit: «Mira, el teu rei ve cap a tu muntat en un ase, en un pollí, un fill de somera» (Za 9,9-10). En farem poques de guerres amb un pollí. El seu valor precisament està en el què significa: mansuetud, humilitat, negoció... al revés del que cerquem en un cavall de guerra.

—Lloances messiàniques. Les lloances van adreçades a Déu i al qui ve en el seu nom. No s'alaben les grans humanes. Es beneeix el qui arriba com a rei en nom del Senyor. Lluc ho deixa molt clar utilitzant el mateix

missatge de Nadal: «Pau en el cel i glòria en les altures» (Lc 19,38).

—Els infants. Cridaven entusiasms, fins i tot en el temple. Tant que les autoritats reclamen a Jesús. Però havien de ser els infants perquè ells són els preferits en el Regne de Déu. I perquè són el millor signe dels valors del Regne: «és dels qui es fan com ells» i perquè «amb la paraula dels infants i dels nadons t'has fet cantar una lloança» (Salm 8,3).

Aquesta entrada solemne de Jesús a Jerusalem com a Messies és una victòria:

—La victòria de la pau sobre les violències humanes. S'anuncia la pau i es fa opció per la senzillesa.

—La victòria de la humilitat sobre les grans humanes. Es prefereix els petits i el qui humanament no compten.

—La victòria de l'alegria de l'Esperit sobre les tristeses humanes. Desborda l'entusiasme que ve de Déu.

—La victòria de l'esperança sobre els desenganys humans. S'acull i es beneeix la utopia.

Encara avui Déu ve a l'encontre dels homes per anunciar-nos el seu amor i la seva salvació.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

EL «HOY» DE DIOS (V)

El vado de medianoche

El títol que acompanya a este fragmento del «*hoy*» de Dios está tomado de un capítulo del libro *El pueblo de Dios en la noche*, de Éloi Leclerc. En esta obra el autor va siguiendo la experiencia del Pueblo de Dios en el exilio de Babilonia y estableciendo un oportuno paralelismo con vivencias nuestras, que hoy experimentamos como personas individuales y como Iglesia.

A nuestro entender el «*hoy*» de Dios para nosotros incluye esa noche de destierro, con todo lo que ello comporta de sufrimiento y de esperanza.

El centro, el momento más profundo del relato es ese capítulo en el que el autor (precisamente valiéndose de la teología del «*hoy*» perenne de Dios) sitúa la lucha de Jacob con Dios mismo. «Luchar con Él» es una experiencia tremenda de todo amigo de Dios.

Jacob hace pasar a todos los suyos, familia, siervos, ganado, a la otra orilla del río: queda absolutamente solo durante toda la noche. Solo e impotente se ve súbitamente atacado por un ser más fuerte que él. Su «adversario» es nada menos que el Todopoderoso. ¿No tendría que abandonar la lucha reconociendo su impotencia y aceptar que no tiene ningún mérito y que, como criatura y pecador, carece de fuerzas ante Dios? Esto sería una tentación. Pues el mismo Dios se había vinculado, obligado, con su pueblo, mediante la promesa de la tierra prometida... Llega el alba y dejan de luchar: Dios reconoce que no le ha vencido, «Él es derrotado por su propio amor al pueblo», aquel amor que le llevó a unirse con amor indisoluble, como esposo en Alianza perpetua. Esa es la verdadera arma en manos de Jacob, que, aun saliendo malherido, acaba victorioso, gracias a su firme confianza en esa Promesa de Dios.

El «*hoy*» de Dios también pasa para nosotros por ese momento decisivo. Despojados, reconocemos nuestra pobreza real, quizá nuestra culpa, y nuestra impotencia para salir de la crisis. Hay un apoyo, un «asidero» que creemos evitará nuestro hundimiento: creer firmemente que Dios nos amó y nos ama hoy, desde el momento en que selló con nosotros la Alianza Nueva y Eterna. El mismo Dios pone a prueba nuestras fuerzas: en justicia no nos merecemos la salvación, pero luchamos para que nuestra fe y esperanza en la Promesa salga vencedora.

Es una extraña manera de superar la crisis. La sociedad difícilmente la entenderá. Sin embargo, forma parte del corazón del Misterio Pascual, es decir, del acontecimiento de nuestra Salvación. Por tanto, una clave fundamental para atravesar todas las crisis, los miedos, los fracasos, los pecados, las oscuridades de nuestra vida.

Una vez más, las celebraciones o vacaciones de Semana Santa y Pascua serán proyectadas como evasión compensatoria del sufrimiento (en la medida que eso sea posible desde el punto de vista sanitario). Y, una vez más, los cristianos estaremos llamados a vivir la alternativa realmente liberadora. Desde la fe volveremos a descubrir la profundidad del sufrimiento del corazón humano, y reviviremos la alegría de la Luz Pascual, la puerta y el origen de toda esperanza.

Hoy también Cristo sigue muriendo y resucitando en nosotros, en su Iglesia.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

En breu, per créixer més

Hora santa per a joves. Ja fa dos mesos que a la Parròquia dels sants Just i Pastor, a Sant Just Desvern, s'ha convocat una iniciativa de pregària, amb exposició del Santíssim Sagrament. El 20 de febrer i el 20 de març, a les 20 h, una vintena de joves van trobar-se per resar davant del Senyor exposat a la custòdia, en un intens moment de pregària. Alguns dels joves es van trobar abans per preparar-la i decidir com fer-la i, davant la valoració molt positiva de la primera cita, van acordar repetir-la també el mes següent.

Memorial per les víctimes durant la pandèmia. A la Parròquia de Sant Antoni Abat, de Vilanova i la Geltrú, han materialitzat un senzill memorial per recordar i pregar pels qui han mort a causa de la Covid-19 o per altres motius, però que durant la pandèmia no han pogut ser acomiadats com les famílies haurien desitjat.

Al costat de la imatge de la Mare de Déu de les Neus, patrona de la vila, s'ha col·locat un plafó i una urna en la qual posar els noms dels difunts i oferir una pregària per tots.

OBRIM
el SANTUARI
del SANT CRIST
de Piera

DIUMENGES
de 17 a 20h
del 28 de febrer
al 28 d'abril

pregària / silenci / escolta
pair el viscut aquest any
compartir el que vius

Amb totes les mesures
sanitàries
DISTÀNCIA - GEL
MANS - MASCARETA

Plaça de l'Església, Piera.
lesparroquies@gmail.com
683 582 034

Sant Crist de Piera. La reobertura es valora molt positivament: els diumenges a la tarda és un degoteig continu de persones que s'hi acosten i fan silenci, pregària, etc. Amb la presència d'un prevere hi ha també la possibilitat de fer consultes, confessar-se, parlar i escoltar.

Setmana Santa a la Catedral de Sant Llorenç

D'acord amb les mesures sanitàries vigents, avui, Diumenge de Rams, no hi haurà benedicció de Rams, ni a la Plaça de la Vila ni a l'interior de la Catedral, però sí la celebració de l'Eucaristia pròpia, com a pòrtic de la Setmana Santa (a les 12 h i a les 19 h). Les altres celebracions,

presidides pel bisbe Agustí Cortés, seran:

• **Dimecres Sant, 31 de març.** Missa Crismal, amb preveres, diaques i fidels de la diòcesi, però amb assistència restringida. Se retransmetrà en directe

Jesucrist, a les 18 h. A les 19.30 h, via crucis a l'interior del temple.

• **Dissabte Sant, 3 d'abril.** Vetlla pasqual a les 19.30 h.

a través del [canal YouTube del bisbat](#).

• **Dijous Sant, 1 d'abril.** Celebració de la Cena del Senyor, a les 19 h. A les 20.30 h, a la capella del Santíssim, hora santa d'adoració, fins a les 21.30 h.

• **Divendres Sant, 2 d'abril.** Celebració de la Passió de Nostre Senyor

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Demano a Déu que susciti en els cors de tots el respecte per la vida dels nostres germans, especialment dels més fràgils i indefensos, i que doni força als qui l'acullen i la cuiden, fins i tot quan això requereix un amor heroic» (16 de desembre).

@Pontifex: «Estimar el proïsme com a un mateix significa esforçar-se per construir un món on tots tinguin accés als béns de la terra i a la possibilitat de realitzar-se com a persones i com a famílies, on es garanteixin els drets fona-

mentals i la dignitat de tots» (18 de desembre).

@Pontifex: «La solidaritat s'expressa concretament en el servei, que pot assumir formes molt diverses en la manera de fer-se càrrec dels altres. Servir significa cuidar als qui són fràgils en les nostres famílies, en la nostra societat, al nostre poble» (20 de desembre).

@Pontifex: «Jesús no espera que siguem bons per a estimar-nos, sinó que es dona a nosaltres gratuïtament» (21 de desembre).

Apostant sempre per la vida

En aquesta setmana hem celebrat el dijous passat, 25 de març, la **Jornada per la Vida**, coincidint amb la festa de l'Anunciació del Senyor. Enguany, el lema és «Custodis de la vida» i l'objectiu és explicar que la vida és un bé fonamental per a l'home, sense el qual no hi ha lloc per a l'existència o el gaudi d'altres béns o drets.

El context social actual ens parla precisament de la difusió d'una «cultura de la mort», tenint present la tramitació de la Llei orgànica de regulació de l'eutanàsia, aprovada definitivament la setmana passada. En aquest sentit, és bo recordar la **nota que la Delegació diocesana de Família i Vida de la nostra diòcesi va publicar el passat mes de desembre**, en la qual es deia que «l'eutanàsia genera més problemes que solucions», perquè «el suïcidi assistit i l'eutanàsia provoquen la mort del malalt, però no solucionen el sofriment de la persona».

Recorden també que «les raons més freqüents a favor de l'eutanàsia són tres: evitar el sofriment, no prolongar la vida amb tractaments excessius i la llibertat individual» i que els arguments per contrastar aquestes raons ens aporten que «els sofriments se solucionen bé amb

una Medicina Pal·liativa de qualitat; els tractaments excessius amb l'adequació de l'esforç terapèutic a les necessitats del pacient, que ja està garantida per les lleis i que es pot concretar més signant un document de voluntats anticipades; finalment, la llibertat individual no és ab-

soluta, una persona no es pot vendre com a esclau o incomplir la normativa sobre riscos laborals posant en perill la vida; així el Tribunal Europeu dels Drets Humans declarà que no existeix el dret a matar-se (2002)».

Amb el desig d'oferir una visió àmplia i polièdrica sobre l'aposta per la vida, **l'Ateneu Universitari Sant Pacià ha organitzat també en aquesta setmana una jornada acadèmica telemàtica**, realitzada en dues sessions de tarda, els dies 24 i 25 de març, amb el títol «L'eutanàsia: ben viure, ben morir».

Aquesta jornada acadèmica va comptar amb l'assistència d'experts de diferents àmbits sanitaris, filòsofs i teòlegs, que van aprofundir en aspectes legals, terminològics i ètics, d'aquests tres conceptes: eutanàsia, ben viure i ben morir, que, amb el terme de la «dignitat» de la persona, es relacionen, de vegades, de manera confusa.

Jornada Pontifícia pels Sants Llocs

Terra Santa és l'origen geogràfic de la nostra fe: és la terra de Jesús, la que va veure néixer, créixer, predicar, morir i ressuscitar al Fill de Déu.

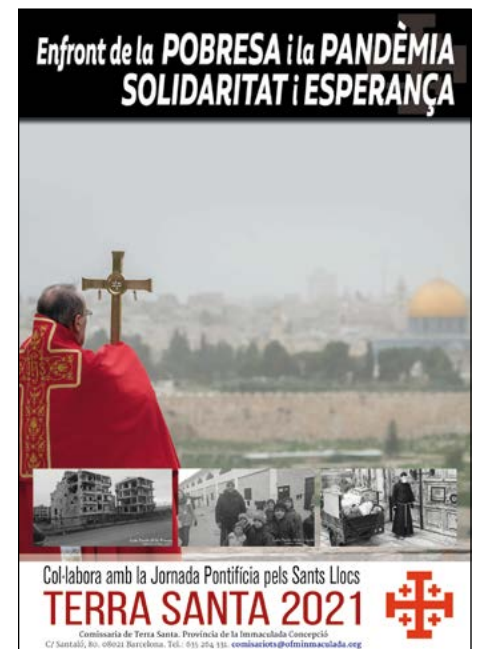
Per això, cada any, Divendres Sant, es realitza la Col·lecta Pontifícia pels Sants Llocs, suport econòmic que, juntament amb la pregària, ajuda a posar remei a les necessitats dels germans de l'Església Mare de Jerusalem i de les comunitats cristianes de Terra Santa.

Enguany se celebra el 600è aniversari de la creació de les comissaries de Terra Santa, ja que va ser el 14 de febrer de 1421 quan el papa Martí V, en la seva butlla *Hiis quae pro*, autoritzava el «Guarda del Mont Sió» a establir procuradors o comissaris en els països

cristians a fi de rebre almoines i donacions, així com per procurar el necessari per sostenir la missió dels frares de la Custòdia de Terra Santa.

Concretament, en l'actualitat els principals encàrrecs de les Comissaries de Terra Santa són:

- Promoure i recollir la col·lecta «Pro Terra Sancta» del Divendres Sant.
- Suscitar jornades dedicades a Terra Santa.
- Sol·licitar altres ajudes per a la missió franciscana de Terra Santa.
- Organitzar peregrinacions i difondre material informatiu i objectes religiosos fabricats a Terra Santa.

AGENDA

► **Diumenge de Pasqua.** El proper diumenge, 4 d'abril, a les 11 h, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia del diumenge de Pasqua a la Parròquia de Sant Pere Apòstol, de Sant Boi de Llobregat.

Habitualment el bisbe Agustí, amb la intenció d'ajudar els mossens de la diòcesi que atenen diverses parròquies, per les festes de Pasqua i Nadal, els substitueix en alguna de les parròquies que tenen al seu càrrec i esdevé una ocasió més d'apropament als fidels diocesans.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. ■ Dilluns Sant (lit. hores: 2a setm.) [Is 42,1-4.6-7 / Sl 26 / Jo 12,1-11]. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg. a Toledo.

30. ■ Dimarts Sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jo 13,21-33.36-38]. Sant Quirí, tribú romà mr.; pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. ■ Dimecres Sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Benjamí, diaca i màrtir (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; sta. Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (1472), duc de Savoia.

ABRIL

1. □ Dijous Sant, Missa de la Cena del Senyor [Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jo 13,1-15]. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; sant Nuno Álvares Pereira, rel. carmelità.

2. ■ Divendres Sant, Celebració de la Passió del Senyor [Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16;5,7-9 / Jn 18,1-19,42]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. de l'Orde dels Mínims (CR); sant Francesc Coll i Guitart (Gombren, 1812 - Vic, 1875),

rel., fund. de les Gnes. Dominiques de l'Anunciata.

3. ■ Dissabte Sant. Sant Sixt I, papa (romà, 115-125), mr.; sant Nicetas, abat.

4. □ Diumenge vinent, Pasqua de la Resurrecció del Senyor (lit. hores: pròpia) [Vetlla: després dels textos de la Llei i dels Profetes: Rm 6,3-11 / Sl 117 / Mc 16,1-8. Missa del dia: Fets 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8 / Jo 20,1-9; o bé: Mc 16,1-8); o bé a la Missa vespertina: Lc 24,13-35]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

Diumenge de Rams o de la Passió del Senyor (B)

COMENTARI

«Que no es faci
el que jo vull
sinó el que vós
voleu»

No hi ha dubte que la celebració d'avui té un marcat caire popular sobretot per la benedicció de les palmes amb el plus d'assistència de molts nens i nenes i això fa que tingui una aparença molt festiva. Però no hauríem d'oblidar que la litúrgia de la missa ens parla de la passió. *He parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades*, diu Isaïes i és ja l'anunci clar de la passió. Però quedaria incomplet el missatge si no afegíssim el que diu també el profeta: *El Senyor Déu m'ajuda, per això no em dono per vençut*. D'una forma més global ens ho diu Pau a la segona lectura: *Jesucrist, que era de condició divina... es va fer semblant als homes... s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu*. Però tot això és un pas per arribar a la vida: *Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom... i tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor*.

És el camí de la creu que porta a la vida; és a la creu on l'ha portat la fidelitat al Pare: *Abbà, Pare, a vós tot us és possible; allunyeu de mi aquest calze*. Jesús no vol la mort, com no la volem cap de nosaltres. Però per damunt de tot que no es faci el que jo vull sinó el que vós voleu. Nosaltres hem de seguir de prop el camí de Jesús sense por de les adversitats. Precisament en el moment del dolor és quan cal mostrar la major fidelitat a Déu. No hem de fer com els deixebles: *Llavors tots el deixaren sol i fugiren. O com aquell jove cobert amb un llençol... el van agafar, ell deixà el llençol i fugí*. En canvi hem de fer com el Cireneu que, encara que obligat, va *carregar-se la creu de Jesús*. Però la seva mort és ja anunci de vida i de salvació. *El centurió quan veié com havia expirat digué: És veritat; aquest home era Fill de Déu*. El Crucificat és el Fill de Déu. Però Fill de Déu que ha de sofrir i morir. I així dona la vida pels homes. Aquest és el camí de Jesús. I també és el nostre: per la creu arribem a la resurrecció!

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

▶ Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor; que l'alliberi, doncs; / que el salvi, si tant se l'estima.» R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de malfactors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meva roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, fills de Jacob, / glorifiqueu-lo, reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc (Mc 14,1-15,47) (Versió abreujada)

C. Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien: S. «Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu.» C. També se'n burlaven els grans sacerdots comentant amb els mestres de la Llei: S. «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu, i nosaltres, quan ho veurem, creurem en ell.» C. També li feien retrets els qui havien estat crucificats amb ell. Jesús llançà un gran crit i expirà. C. Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: † «Elohi, Elohi, ¿lamà sabactani?» C. Que traduït vol dir: † «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» C. Alguns dels qui eren allí deien: S. «Mireu com crida Elies.» C. Un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia: S. «Deixeu, a veure si ve Elies a desclavar-lo.» C. Jesús llançà un gran crit i expirà. C. En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió, que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat digué: S. «És veritat; aquest home era Fill de Déu.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 50,4-7)

El Señor Dios me ha dado una lengua de discípulo; para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabila el oído, para que escuche como los discípulos. El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salivazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

▶ Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre si tanto lo quiere» R.

Me acorralla una jauría de mastines / me cerca una banda de malhechores; / me taladran la mano y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan suerte a mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / Fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / «Los que teméis al Señor, alabadlo;» / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel.» R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo Jesús, siendo de condición divina, no retuvo ávidamente el ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre-sobre-todo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Marcos (Mc 14,1-15,47) (Versión abreviada)

C. Los que pasaban lo injuriaban, meneando la cabeza y diciendo: S. «Tú que destruyes el templo y lo reconstruyes en tres días, sálvate a ti mismo bajando de la cruz.»

C. De igual modo, también los sumos sacerdotes comentaban entre ellos, burlándose: S. «A otros ha salvado y a sí mismo no se puede salvar. Que el Mesías, el rey de Israel, baje ahora de la cruz, para que lo veamos y creamos.»

C. También los otros crucificados lo insultaban. C. Al llegar la hora sexta toda la región quedó en tinieblas hasta la hora nona, Jesús clamó con voz potente: —† «Eloí Eloí, lemá sabaqtani?» (Que significa: «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?»). C. Algunos de los presentes, al oírlo, decían: S. «Mira, llama a Elías». C. Y uno echó a correr y, empapando una esponja en vinagre, la sujetó a una caña, y le daba de beber diciendo: S. «Dejad, a ver si viene Elías a bajarlo.»

C. Y Jesús, dando un fuerte grito, expiró. C. El velo del templo se rasgó en dos, de arriba abajo. El centurión, que estaba enfrente, al ver cómo había expirado, dijo: S. «Verdaderamente este hombre era Hijo de Dios.»